పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

16

తన అభిప్రాయం తప్పనుకున్నాడో, లేక ఆ పరిస్థితికి రాజీపడ్డాడో కాని, మర్నాడు ఉదయమే గోవిందరావు వచ్చి నాగరాజుని కాఫీకి ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. విషయమేమిటంటే సీత టైపు పరీక్ష పాసయింది. తుఫానులో ఇరుక్కున్న వాడికి అల్లంత దూరాన దీపం కనిపించినట్టుగా అందరి ముఖాల్లోనూ చాలారోజుల తర్వాత ఓ సంతోషపు రేఖ కనిపించింది.

ఇంకా పూర్తిగా నలభై అయిదేళ్ళయినా నిండని గోవిందరావు విశ్రాంతిగా నిట్టూర్చాడు. "ఇక నేను చచ్చిపోయినా పర్వాలేదు. అది కుటుంబాన్ని సాకగలదు" ఈ మాటలు నాగరాజు తప్ప ఇంకెవరూ వినలేదు.

"మీకేం ఇంకా మరిన్ని ఏళ్ళు బ్రతికే వయస్సుంది. మీ మనవలతో అనవలసినమాట" అన్నాడు నాగరాజు నవ్వుతూ.

కొన్ని శుభాలు జరగడం మాట ఎలా ఉన్నా ఆలోచించుకోడానికే హాయిగా ఉంటాయి. ఆ మాటకి 'ఆ రోజు వస్తుందంటారా?' అన్నట్టు కృతజ్ఞతతో చూశాడు గోవిందరావు.

"దానికింక పెళ్ళికాకపోయినా ఇబ్బంది లేదు. దేవుడు దయతలచకపోతే యేదో ఉద్యోగం చేసుకుంటుంది. దాని రాత కెవరేం చేస్తారు?" అని వేదాంతాన్ని ప్రకటించింది వర్ధనమ్మ సీత ఎదురుగానే.

"మా స్కూల్లో టైపిస్ట్ పని ఖాళీగా ఉందన్నారక్కా. కనుక్కుని రేపు చెప్తాను" అన్నాడు వేణు.

ఒక సామాన్య మధ్య తరగతి కుటుంబాన్ని అమ్మాయి పాసయిన ఒక చిన్న టైపు పరీక్షెలా ప్రభావితం చేయగలదా అని ఆశ్చర్యంతో చూస్తూ కూర్చున్నాడు నాగరాజు. కుర్చీలో కూర్చున్నవాడికి కుక్కకి రొట్టె విసరడం వినోదమయితే కావచ్చుగాక, కుక్కకి మాత్రం అది ఆహారం. నాగరాజు ఫ్యాక్టరీలో ఏడుగురు టైపిస్టులున్నారు. తనకి ఒక పి.ఏ ఉంది. సీతకి సుళువుగా ఒక ఉద్యోగం ఇవ్వగలడు. కానీ ఆ విషయాన్ని నోటివరకూ వచ్చినా మాటని ఆపుకున్నాడు.

లేచి బయటికి వస్తూ 'సాయంకాలం ఇన్స్టిట్యూట్‌కి వస్తాను. వెళ్ళిపోకండి' అనేసి వచ్చేశాడు. కానీ అనుకున్నదానికంటే చాలా ముందుగా వెళ్ళాడు. వెళ్ళేసరికి కుటుంబయ్యగారు కూర్చునే స్థలంలో సీతని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. "టాన్సిల్స్‌ని కుటుంబయ్యగారు అశ్రద్ధ చేశారట. ఆసుపత్రిలో వాళ్ళావిడని చేర్చడానికి వెళితే నువ్వు కూడా చేరాలన్నారట డాక్టర్లు. వెంటనే ఆపరేషన్ జరగాలట. నన్ను ఈ పనంతా చూడమన్నారని వాళ్ళబ్బాయి చెప్పి వెళ్ళాడు."

నవ్వొచ్చింది నాగరాజుకి. "భలే, అయితే పరీక్ష పాసయిన రోజే ప్రిన్సిపాల్ ఉద్యోగం కూడా వచ్చిందన్నమాట. మీకివాళ పార్టీ ఇవ్వాలనుకున్నాను. కానీ ఇప్పుడు నేను పార్టీ తీసుకోవాలి" అని నవ్వుతూ ఎదురుగ్గా కూర్చున్నాడు.

"అయితే ప్రిన్సిపాల్‌గారూ తమరొక్క క్షణం బయటికి రావచ్చునా? లేక కుర్చీ వదలడానికి వీల్లేదా?"

"ఫరవాలేదు పదండి. నేను వాళ్ళకేం చెప్పాలి గనక? వాళ్ళంతట వాళ్ళే టైపు చేసుకుంటారు. కుటుంబయ్యగారు చేసేది అదే అందరం వెళ్ళాక తలుపులు వేసుకుపోదాం" అని లేచింది.

అప్పటికి ఇంకా మధ్యాహ్నపుటెండ వాలుపట్టి వంటిని కాలుస్తోంది. పగబట్టిన వాడి కోపంలాగా వాడిగా, వేడిగా ఉంది ఎండ.

కారులో కూర్చున్నాక "పార్టీ మీరిస్తారా? నన్నివ్వమంటారా?" అన్నాడు. నవ్వింది సీత.

"నేనేం ఇవ్వగలను మీకు? బాధలో ఉన్నవాడిని కూడా నవ్విస్తారు మీరు."

"పోనీ ఓ మాట ఇవ్వండి. మీకిష్టమైన కోరికేదో చెప్పండి. అది నేను తీరుస్తాను. అందుకు అంగీకరించాలి మీరు."

చాలారోజుల తర్వాత మనస్సు గాలిలో తేలిపోతున్నట్టుంది సీతకి. ఈ చనువుగాని, ఆత్మీయతగాని ఈ మధ్య చాలా సకృతుగా లభించాయి ఆమెకి. అయినా కోరికలేమున్నాయి తనకి? ఆలోచనలు తెమిలేవరకూ కారు నడుస్తూనే ఉంది. కాస్సేపటికి ఎదురుగ్గా చార్‌మినార్ కనిపించింది. నిర్దోషి శీర్షంలాగ ఠీవిగా, గర్వంగా నిలబడిన కట్టడాన్ని చూస్తూ చటుక్కున అంది. "ఆ చార్‌మినార్ మీదకి వెళ్ళాలని ఉంది" పకాలున నవ్వాడు నాగరాజు.

"నన్ను వెక్కిరిస్తున్నారు మీరు. లేకపోతే అదొక కోరికా? దాన్ని తీర్చడానికి నేనే కావాలా?"

"అంతకు మించి ఏమున్నాయి. ఇంత సులువుగా తీరేవి?" మాటల్లో మళ్ళీ నిర్వేదం ధ్వనించడం కనిపెట్టి "సరే దిగండి. చూసి వద్దాం" అన్నాడు.

లేడిపిల్లలాగ పదేసి మెట్లు ఒక్క ఊపుతో ఎక్కి వెనక్కి తిరిగి ఆగుతోంది. ఆ ఉత్సాహాన్నీ, సంతోషాన్నీ చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు నాగరాజు. అతి ఘోరమైన సమస్యల మధ్య కూడా అతి విచిత్రమైన విషయాల్లో ఆటవిడుపును వెదుక్కుంటారు ఆడవాళ్ళు. తనని సంతృప్తి పరచడానికి చార్‌మినార్ అన్నదనే అనుకున్నాడు కాని, ఇప్పుడు ఈ అల్లరి చూశాక తను చాలా మంచిపని చేశాడనిపించింది. ఆమెను చుసిన కొత్తలో నవ్వుతూ పలకరించే పాత సీత కనిపించిందిప్పుడు. సగం మెట్లెక్కేసరికి అసలే బరువైన శరీరం త్వరగా అలసిపోయింది. తలంటు పోసుకున్న జడపాయలుగా వీడి చెక్కిళ్ళ మీదకి జారింది. కుంకుమ చెమటకి తడిసి ముక్కు మీదకి తోవ చేసుకుంది. ఎర్రటి బ్లౌజు తడిసి వంటికి అంటుకుంది. మీది మెట్టు మీద నిలబడి 'రండి' అంటోంది. కాళ్ళు పట్టుకుపోయి గోడకి చేరబడిపోతే కిలకిలా నవ్వుతోంది.

"నా కోరికని తీర్చడంలో ఇంత అలసట ఉందని గుర్తించలేకపోయారు మరి."

నవ్వాడు నాగరాజు. "ఇంత అలసటలో మీకానందం ఉందని నాకేం తెలుసు" అంటే సిగ్గుపడింది. నల్లని ముఖంలో సిగ్గు చాలా అతికినట్టు అమిరింది. తనని గమనిస్తున్నాడేమోనని కళ్ళకొనల నుంచి చూసింది. తననే తదేకంగా చూస్తున్నాడని గ్రహించి స్థంభాల మధ్యనుంచి కనిపిస్తున్న నగరం వేపు తల తిప్పింది.

అక్కడికి మనుషులు బెల్లాన్ని వెదుక్కుంటున్న చీమల్లాగా కనిపిస్తున్నారు. ఇళ్ళు చీమల పుట్టల్లాగా ఉన్నాయి. అక్కడక్కడా నీరు కనిపిస్తున్న మూసీ నదిలో ఎండపడి మెరిసి, ఎండిపోయిన పాలచారలాగా ఉంది.

మిగతా పదిమెట్లు ఎక్కేసరికి తనూ అలసిపోయింది. మీదికి వచ్చేకొద్దీ మెట్లు దగ్గరై మార్గం మరీ సన్నమయింది. మీదికి చేరాక దూరంగా పీలికల్లాగా కనిపించే మనుషులవేపే చూస్తూ నిలబడింది. వెనుక ఆలస్యంగా మీదికి వచ్చాడు నాగరాజు.

"ఏమిటి చూస్తున్నారు?" అంటే

"చూడండి. వాళ్ళంతా చిన్న పురుగుల్లాగా కనిపిస్తున్నారిక్కడికి. కానీ వాళ్ళ మనస్సుల్లో నాకు మల్లేనే మేరు పర్వతాల్లాంటి సమస్యలు ఎన్ని ఉన్నాయో?"

"ఏది, మీ సమస్య ఒక్కటి చెప్పండి చూద్దాం"

విచిత్రంగా చూసింది అతన్ని.

"నాకు సమస్యే లేదంటారా?"

"అలాంటివి కొద్దిగానో గొప్పగానో అందరికీ ఉంటాయి. దాన్ని మనం చూడడంలో, ఎదుర్కోవడంలో ఉంటుంది. దీన్ని పదే పదే జ్ఞాపకం చేసుకోవడంతో, మీరు క్రమంగా 'నాకు ఎన్నో సమస్యలు ఉన్నాయి' అనే ఆలోచనకు బానిసవుతున్నారు. అట్లా చెప్పుకోవడాన్ని మీ మనస్సు గర్వంగా భావిస్తోంది. ఇది చాలా ప్రమాదకరమైన జబ్బు. జీవితంలో ప్రతి విషయాన్నీ సమస్యలతో పోల్చి చూసుకోకండి. మీరిప్పుడు సంతోషంగా ఉన్నారు. ఈ క్షణంలో మీ సమస్యల జ్ఞాపకం ఆ సంతోషాన్ని చెదరగొడుతోంది."

విస్తుపోయి అతణ్ణి చూసింది.

"ఇక పోదామా?" అన్నాడు.

"ఉండండి. కాస్సేపు అలసట తీర్చుకోనివ్వండి" ఉన్న ఒకే మెట్టుమీద కాళ్ళు వేలాడేసి కూర్చుంది. అతను గోడమీద చదికిలబడ్డాడు.

"నా మీద మీకెందుకింత దయ?" అంది ఉన్నట్టుండి హఠాత్తుగా.

"ఏమో తెలీదు. నవ్వుతూ, ప్రశాంతంగా తిరిగే అమ్మాయిని నేనే పరిచయం చేసుకున్నాను. నా స్నేహంతోనే మీకు కష్టాలు, మనస్తాపాలూ పరిచయాలయాయి. క్రమంగా మీరు దిగజారిపోవడం చూశాను. మళ్ళీ మీలో ఈ పాత సీతని చూడాలనే ఉత్సాహమే కారణమేమో?"

"చూడగలరంటారా?"

"అది మీరు సహకరించడంలో ఉంటుంది."

తుళ్ళిపడింది సీత. "అంటే?" అంది, సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ. ఆమె ఊహించిన అర్థాన్ని గ్రహించి జవాబు చెప్పడానికి తొందరపడ్డాడు. "అంటే గతాన్ని మరిపించే నా ప్రయత్నాన్ని మీరంగీకరిస్తే చాలు. మళ్ళీ ఆ పాత స్నేహితురాల్ని మీలో చూడగలిగిననాడు నా పని అయిపోతుంది. అప్పుడు నేను నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోతాను."

"అంతేనా?"

"చూశారా? నా ప్రయత్నంలోనూ నా స్వార్థమే ఉంది. మీకు నవ్వు తెప్పించడమూ నా తృప్తికే" ఫక్కున నవ్వాడు.

కానీ సీత నవ్వలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తోంది. నుదిటిన పట్టిన చెమటకి జుత్తు నుదుటికి అంటుకుపోయింది. నల్లటి కింది పెదవి, కాఠిన్యానికి శిక్షననుభవిస్తున్న జీవితాన్ని గుర్తు తెస్తోంది. సన్నటి మెడ మీద నరాలు రెపరెపలాడుతున్నాయి.

"నిన్న మా నాన్నగారి మాటలకి ఏమయినా అనుకున్నారా?" హఠాత్తుగా అడిగింది.

"లేదు" అన్నాడు కాస్సేపు ఆలోచించి.

"ఎందుకని?"

"ఆయన పరిస్థితిలో ఉన్నవాళ్ళు ఎవరైనా అలా అనుకోక తప్పదు. పాముని చూసి భయంలేని వాడు నలుగురిలో నవ్వుతూ దానితో ఆడకూడదు. అప్పుడు వాడు అందరికీ శత్రువవుతాడు. వాడూ నలుగురిలా భయపడాలి. సమాజపు సగటు బలహీనతే ఒక విధంగా సమాజాన్ని ఒకటిగా కట్టిపడేసే బలం కూడాను. అందుకు భిన్నంగా ప్రవర్తించే నిజం వాళ్ళని శంకిస్తుంది. నిన్న మనం కళ్ళనీళ్ళు కార్చుకుంటూ కారులోంచి దిగి ఉంటే మీ నాన్నగారు నాకు కృతజ్ఞత కూడా చెప్పేవారు. అంతే తేడా!"

వింతగా మొదటిసారిగా చుస్తున్నట్టు నాగరాజుని దిమ్మెరపోయి చూసింది సీత.

"ఇవన్నీ ఎక్కడ నేర్చుకున్నారు మీరు?" అని ప్రశ్న వేసింది, చిన్నపిల్లలాగ.

"మీరిచ్చిన పుస్తకాల్లో."

"మరి నాకు కనిపించలేదేం?"

"మీరు ఆ పుస్తకాల్లో పాత్రల్ని అర్థం చేసుకున్నారు. నేను వాళ్ళు బ్రతుకున్న వ్యవస్థని చూశాను. వ్యక్తుల్ని రచయితలు తయారు చేశారు. వ్యవస్థని వాళ్ళు తయారు చెయ్యలేరు. అందుకని అది సహజంగా ఉండి పాత్రలు వింతగా, కొత్తగా కనిపిస్తాయి. రెండింటికీ సమన్వయం కుదిరినప్పుడే మంచి రచనలు వస్తాయి" అంతలో ఆగి "ఇదేమిటి? చార్‌మినార్ మీద సాహిత్య గోష్ఠి ప్రారంభించాం మనిద్దరం? ఇక పదండి" అని లేచాడు.

ఏమాలోచిస్తుందో ఏమో ఆమె ఇంకా అలానే కూర్చుని ఉంది. భక్తితో కుదిరిన ఏకాగ్రతం కంటే, భయంతో, భయంలో కుదిరే ఏకాగ్రత చాలా భయంకరంగా ఉంటుంది. తన జీవితాన్ని గురించి ప్రతీ ఆలోచనా అటువేపు లాగేస్తోంది ఆమెని. ఆ క్షణంలో ఆమెని చూస్తే జాలేసింది నాగరాజుకి. అనుకోకుండా 'సీతా' అన్నాడు.

చెవిలో రహస్యం చెప్పినట్టుగా, ఎవరో ఆప్తుల పలకరింతలాగా వినిపించి ఆమె విస్తుపోతూ తల ఎత్తింది. ప్రతి తియ్యటి పలకరింతా ఆమె మనస్సుని అర్థం చేస్తున్నదిప్పుడు. అప్రయత్నంగా కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి.

"ఎందుకేడుస్తున్నారు?"

"అబ్బే, ఏడవడంలేదే?" కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"నాకు సంతోషంలో కూడా కళ్ళనీళ్ళు వస్తున్నాయి. దురదృష్టం, ఆనందాన్ని చెప్పుకోడానికి కూడా ఇంతకన్నా మారో మార్గం లేదు నాకు. నిజంగా నాకు చాలామంచి బహుమానం ఇచ్చారు ఇవాళ. ఇంక పదండి" అని పక్కకి తప్పుకుని నిలబడింది. ఆ చిన్న స్థలంలో మనిషి పక్కకి తప్పుకుని తొలగడానికి చోటిచ్చే అవకాశం లేదు. తప్పుకోవడానికే వీలులేని స్థలంలో మనిషి పక్కకి తప్పుకుని తొలగడానికి చోటిచ్చే అవకాశంలేదు. తప్పుకోవడానికే వీలులేని స్థలంలో ఇద్దరూ ఇరుక్కుపోయారు. అతను తప్పుకోలేదు. ఆమె భుజం చుట్టూ చెయ్యివేసి దగ్గరకి తీసుకుని ఆమె తలని ఆప్యాయంగా తన భుజానికి ఆనించుకున్నాడు.

"భయపడకండి. చివరికంతా మంచే జరుగుతుంది" అన్నాడు మెల్లగా. ఆమె శరీరం ఆకులాగా కంపించడం అతని శరీరానికంతటికి తెలిసింది. ఆమె మెరుపులాగా అతని చేతిలోంచి తప్పించుకుని మెట్లన్నీ ఒక్క ఉదుటున దిగడం ప్రారంభించింది. 'సీతా' అని పిలవాలనికాని, ఆమెతో మాట్లాడాలని కాని ధ్యాసపోయింది నాగరాజుకి.

లజ్జతో, అవమానంతో స్థంభీభూతుడయి అలాగే నిలబడిపోయాడు. అలా ఎంతసేపు గడిచిందో తెలీదు. 'సాబ్' అని పిలుస్తూ దర్వాన్ వచ్చాడు.

"టైమ్ అయిపోయింది సాబ్. దర్వాజా బంద్ చెయ్యాల. మేమ్ సాబ్ తమర్ని పిలుస్తున్నారు. కారులో కూర్చున్నారు" అన్నాడు.

కారు దగ్గరకి వచ్చేసరికి తలుపు తెరిచి "త్వరగా రండి. ఇంకా ఇనిస్టిట్యూట్ తలుపులు మూసుకుని ఇంటికి పోవాలి" అని చిరునవ్వు నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో ఇదివరకటి నిండుదనం, స్వేచ్ఛా లేకపోవడంతో ఖిన్నుడయి, మంత్రముగ్ధుడిలా స్టీరింగు ముందు కూర్చున్నాడు.

17

మరో వారం రోజుల తర్వాత ఓ సంఘటన జరిగింది.

ఆసుపత్రిలో ఉన్న కుటుంబయ్యని చూడడానికి, ఇనిస్టిట్యూట్ వ్యవహారాలు చెప్పడానికి వెళ్ళింది సీత. ఆమెను చూస్తూనే కళ్ళనీళ్ళతో పలకరించాడు కుటుంబయ్య. "ఈ నరకం నుంచి విముక్తిలేనట్టుందమ్మా. మరేవో కొత్త బాధలు బయటపడ్డాయి. డైబెటీస్ వుందిట. ఇన్నాళ్ళూ తెలియక అశ్రద్ధ చేశాను. ఇప్పుడీ జబ్బులు నా కొంపముంచుతున్నాయి" అన్నాడు.

బెంగతో, బాధతో చిక్కి శల్యమైన కుటుంబయ్యని చూస్తూ క్షణకాలం మాట్లాడలేకపోయింది.

"మీరిక్కడ చాలాకాలం ఉండడం తప్పకపోయేటట్టయితే ఇనిస్టిట్యూట్ వ్యవహారాలు చూడడానికి ఎవరినైనా మనిషిని చూడడం మంచిది. అవన్నీ నావల్ల అయేవికావు. అప్పుడే జీతాలు కడుతున్నారు. ఇదిగో డబ్బు"

"ఇక ఇనిస్టిట్యూట్ నడపడం నావల్ల అయేదికాదు తల్లీ. ఇకనుంచీ అవన్నీ నాగరాజుగారికి అప్పగించు. ఇనిస్టిట్యూట్ ఆయనకి అమ్మేశాను."

నిర్ఘాంతపోయింది.

"ఎప్పుడు అమ్మేశారు?"

"మొన్న చూడటానికి వచ్చాడు. ఇన్స్టిట్యూట్ తీసుకుని మరో వెయ్యి రూపాయలు కావాలన్నాను. 'అది నేనేం చేసుకోను' అని నవ్వాడు. మళ్ళీ ఏం ఆలోచించాడో ఏమో 'సరే'నన్నాడు. మర్నాడు కాగితాలూ అవీ వ్రాసుకుని వచ్చాడు. ఇక నాకూ ఇనిస్టిట్యూట్‌కు రుణం తీరిపోయింది తల్లీ" అన్నాడు.

ఏమీ మాట్లాడలేదు సీత.

"రోజూ కలుస్తాడుగా? నీతో చెప్పే ఉంటాడనుకున్నాను" అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఈ మధ్య కలవడంలేదు. అయినా ఇలాంటివన్నీ నాతో చెప్పవలసిన అవసరం ఏముంది? అంది.

"అయితే ఈ డబ్బును ఏం చెయ్యమంటారు?"

"అంతా ఆయనకే ఇవ్వు" అన్నాడు.

లేచి వచ్చేసింది సీత. కుటుంబయ్య దగ్గర కొంత నిర్లక్ష్యాన్ని ప్రకటించిందేగాని, ఆ విషయాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూనే ఉంది సీత. కుటుంబయ్యకు నాగరాజు సహాయం చెయ్యడంలో తనకి ఆక్షేపణ లేదుకాని, తను పరిచయం చేసే ఇద్దరూ ప్రాణస్నేహితులై తనని బహిష్కరించినప్పటి ఉదాసీనత మనస్సులో మెదిలింది. అయినా అతను అవుననుకున్న పనిని కాదనడానికి తనకేం అధికారం ఉంది అనుకుని సరిపెట్టుకుంది.

అయితే రోజు రోజుకీ స్టూడెంట్స్ చెల్లించే డబ్బు తన దగ్గర ఉండిపోయింది. నాగరాజు కనిపించలేదు. ఇదివరకులాగా మేడమీద దీపం వెలగడంలేదు. ఆమెకి అతనితో మాట్లాడాలన్న ఆసక్తి ఎక్కువైంది. ఒకరోజు ఇంటి తలుపు తీసి ఉండటం చూసి వెళ్ళి తలుపు తట్టింది. ఇంటి యజమాని నాయుడుగారు తలుపు తీశారు. ఇంటికి మళ్ళీ సున్నాలు వేయిస్తున్నాడు. సీతని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నాగరాజుగారు లేరా?" అని అడిగింది.

ఆయనా సీతకథ చాలాసార్లు విన్నాడు. ఇప్పుడూ ఆమె స్వయంగా ఇంటికి రావడంతో కథ చాలామట్టుకు రూఢీ అయిపోయింది. విషయమంతా అర్థమైనట్టు నవ్వాడు.

"అదేమిటమ్మా ఆయన వారంరోజుల క్రితమే ఇల్లు ఖాళీ చేసేశారు. మీకు చెప్పలేదూ? వాళ్ళ ఫ్యాక్టరీలోనే బంగళాలో ఉంటారట" అన్నాడు.

సీత వెనక్కి తిరిగి వస్తూంటే 'ఆయన తమకు ఏమయినా బంధువులా?' అని అడిగాడు కావాలనే.

సీత ఆగింది. ఇదివరకటి బెరుకుతనం, భయం లేకుండా "అవును. చాలా కావలసిన వారు. ఈ మాటు మీకు కనిపిస్తే నేనొకసారి కలుసుకోమన్నానని కూడా చెప్పండి" అనేసి ఇంట్లోకి వచ్చేసింది.

ఆమెకి తల తిరిగిపోయింది. కొన్ని విషయాల్ని రహస్యంగా ఉంచడంలోనో, లేదా కొన్నింటిని ఎదుటివాడే తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపడేటట్టు చెయ్యడంలోనో ఆసక్తి ఉంటుంది కొందరికి. ఆప్తుల మధ్య ఇట్లాంటి ఉత్కర్ష కొందరికి నచ్చదు. తనకు తెలియని రహస్యాలేమైనా నాగరాజుకి ఉన్నాయేమోననుకుంది సీత. ఏమైతేనేం? ఒక్కసారి కలిస్తే బావుణ్ణన్న ఆలోచన యెక్కువైంది. అతనిపేరు చెపితే ఎక్కడ ఉంటున్నది తెలుసుకోవడం యేమంత కష్టం అనిపించలేదు. ఒక నౌకరు ఫ్యాక్టరీకి ఎడమవేపుగా బంగళా తోవ చూపాడు. చాలా సామాన్యంగా, కాని చాలా విలక్షణంగా ఉంది బంగళా. ముందు పెద్ద వేపచెట్టు. దాని నీడలో కుర్చీలు వేసి ఉన్నాయి. గోడలకి చాలా భాగం అద్దాలే ఉన్నాయి. ద్వారానికి నీలిరంగు కర్టెన్లు వేసి ఉన్నాయి. చెట్టుకింద కుర్చీలో కూర్చోమని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళాడు నౌకరు. లోపల ఎవరిదో దగ్గు వినిపిస్తోంది. డాక్టరు బయటికి వచ్చి కారులో ఎక్కాడు. నాగరాజు కారు ఎక్కడన్నా కనిపిస్తుందేమోనని చూసింది. కానీ ఎక్కడా ఆ ఛాయలేదు. ఒకవేళ ఇంట్లో లేడేమో?

చాలాసేపటికి బయటికి వచ్చాడు నౌకరు. 'అయ్యగారు రమ్మంటున్నారండీ' అన్నాడు. లోపలికి నడవబోతుంటే 'అయ్యగారు బాగా విశ్రాంతిగా ఉండాలని డాక్టరుగారు చెప్పి వెళ్ళారండీ' అని మాట చేర్చాడు. ఆశ్చర్యానికి కూడా వ్యవధి లేదు. గదిముందుకు వచ్చింది సీత. లోపల్నుంచి 'రా సీతా' అని పిలిచాడు నాగరాజు. ఆ పిలుపుకు విస్తుపోయింది.

కొందరు దూరంగా ఉన్నా మనస్సులో పెంచుకున్న బాంధవ్యాన్నీ, స్నేహాన్ని పురస్కరించుకుని ఆ వ్యక్తి కనిపించగానే ఆప్తునిలా పలకరించాలనిపిస్తుంది. సీత ఎన్నాళ్ళ నుంచో తన బంధువులాగా పలకరించాడు నాగరాజు. అతన్ని చూస్తూనే

ఆశ్చర్యపోయింది. ఈ పదిరోజుల్లోనే చాలా నీరసించి పోయినట్టనిపించాడు. మంచం మీద కూచుని ఉన్నాడు. పక్కనే మందుసీసాలూ, పళ్ళూ ఉన్నాయి.

"ఇలా కూర్చో" అని కుర్చీ చూపించాడు.

"మనం క్రితంసారి కలుసుకున్న రోజు రాత్రి చచ్చిపోతానేమోననిపించింది. ఓ రాత్రి తెలివొచ్చేసరికి విపరీతమైన చలి, వొళ్ళు నొప్పులూ ప్రారంభమయ్యాయి. రెండు గంటలసేపు యమబాధననుభవించాను. మొదటిసారిగా చాలా నిస్సహాయంగా ఏడ్చాను. సహాయం చెయ్యడానికి దగ్గర ఎవరూ లేరు. కాస్త చలి తగ్గగానే రాత్రికి రాత్రి కారు తీసుకుని ఇక్కడికి వచ్చేశాను" అని అన్నాడు.

ఏమీ మాట్లాడలేక అతన్ని చూస్తూ కూచుంది. "మీకెవరికీ చెప్పడానికికూడా వ్యవధి లేకపోయింది. కోపం వచ్చిందా?" అన్నాడు నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అంతకన్నా కోపం తెప్పించే పనులు చాలానే చేశారు మీరు" అంది సీత ఉదాసీనంగా.

అతని ముఖం నల్లబడింది. "అయితే ఇంకా నన్ను క్షమించలేదన్నమాట మీరు. చూశారుగా నేను చేసినదానికి ఇన్నాళ్ళూ శిక్షననుభవిస్తున్నాను" అని అన్నాడు.

అతని దైన్యతకు జాలితో ఆర్ద్రమైంది సీత మనస్సు. "అబ్బే అదికాదు నేనన్నేది. నాకు తెలియకుండా టైప్ ఇనిస్టిట్యూట్ ఎందుకు కొన్నారు?"

నిజంగా ఎందుకు కొన్నాడో చెపితే ఆమె తక్షణం తను చేస్తున్న పని మానుకుంటుంది. అది తనకు తెలుసు. అందుకనే మెల్లగా అన్నాడు.

"ఈ మధ్య కుటుంబయ్యగారు అబ్బాయిని నా దగ్గరకి పంపించారు. డబ్బు కావాలని. నా దగ్గర లేదన్నాను. మర్నాడు ఇనిస్టిట్యూట్ అమ్మేస్తానని, తనెలాగూ వెయ్యి రూపాయలు ఇవ్వాలి కనుక మరో పదిహేను వందలు ఇచ్చి పైసలు చెయ్యమని చెప్పాడు. బ్రతిమాలుతూ పెద్ద ఉత్తరం వ్రాశాడు. చివరికి ఒప్పుకోక తప్పలేదు."

నాగరాజే స్వయంగా వచ్చాడని కుటుంబయ్య ఎందుకు అబద్ధం చెప్పాడో అర్థం కాలేదు సీతకి. కొందరు బీదరికానికి కూడా అందమైన అలంకారాలు చేసుకుంటారు.

"మీతో ఎంతోసేపు దెబ్బలాడాలని వచ్చాను. మిమ్మల్ని చూసేసరికి ఏం మాట్లాడలేకపోతున్నాను. వంట్లో బాగోలేదని నాకెందుకు కబురు చెయ్యలేదు?" అంది.

"కొందరు స్నేహితులు సంతోషాన్నే పంచుకుంటారు. కొందరు దుఃఖాన్ని కూడా పంచుకుంటారు. మీరు అలాంటి సహాయం చేస్తారని అనుకోలేక సాహసించి చెప్పలేకపోయాను. అయినా నేనే మీకు చాలా బాధలు తెచ్చిపెట్టాను. నా బాధకూడా ఎందుకు?" "ఇక్కడికొచ్చినప్పుడు 'సీతా' అన్నారు. ఇప్పుడు మళ్ళీ 'మీరు' అని మొదలుపెట్టారే? నన్నేమనాలో తేల్చుకోండి" నవ్వింది ఆ మాట మారుస్తూ.

ఆమెని చూస్తూంటే అతనికి ఎక్కడలేని ఉత్సాహం పుట్టుకొచ్చినట్టయింది. "ఈ ఏడురోజులూ ఎంత బాధపడ్డానో తెలీదు, ఆ రోజు నా ప్రవర్తనకి మీరేం అనుకుంటున్నారో అన్న ఆలోచనే నిజంగా నా అనారోగ్యానికి కారణం. ప్రపంచంలో ఏది పోగొట్టుకున్నా నష్టం లేదు. కాని మనిషి మీద విశ్వాసాన్నీ, గౌరవాన్నీ పోగొట్టుకోవడం చాలా ఘోరం."

"విశ్వాసం పోయిందో పెరిగిందో మీకు బాగా తెలుసా? మీరు నా పుస్తకాల్లో సంఘాన్ని గురించే చదివారు. రేపు పంపుతాను. వ్యక్తుల గురించి కూడా కాస్త చదవండి" అని నవ్వుతూ లేచి నిలబడింది.

"మనుషులకి వేరే ధర ఏదయినా ఉంటే బాగుణ్ణు ఆమె చిరుకోపంతో ఇటు తిరిగితే నవ్వేశాడు.

"ఇప్పుడు మీ యజమానిని నేను. మీకు నేను శలవు ఇవ్వాలిగా? అలాగే ఇస్తాలెండి."

"స్టూడెంట్స్ జీతాలు కడుతున్నారు. ఆ డబ్బంతా నా దగ్గర ఉండిపోయింది. దాన్నేం చెయ్యమంటారు?"

"అదంతా మీ జీతంలాగా తీసుకోండి. పని చేస్తున్నారుగా? కుటుంబయ్యగారిలాగా మీ చేత ఊరికే పనిచేయిస్తే నాకు పాపం చుట్టుకుంటుంది" అన్నాడు

సీత నవ్వుకుని గుమ్మందాకా వచ్చింది. "కారులో పంపించేవాడినేకాని కారిప్పుడు లేదు. అమ్మేశాను" అన్నాడు, మెల్లిగా లేచి గుమ్మం దాకా వస్తూ.

"అదేం?" అంది నిర్ఘాంతపోతూ.

"కారు వల్లే నేను చాలా తప్పులు చేస్తున్నాను. అదీగాక దానిలో కూర్చుంటే పాత విషయాలన్నీ గుర్తుకొస్తున్నాయి. ఈ మధ్య మంచి బేరం వచ్చింది. ఇచ్చేశాను. మళ్ళీ నెలరోజుల్లో కొత్త కారు పంపుతానన్నారు నాన్నగారు" అన్నాడు.

గేటు దాటబోతుంటే "అప్పుడప్పుడు వస్తూండండి. ఇనిస్టిట్యూట్ విషయాలు చెప్పడానికైనా" అన్నాడు.

గేటుదాటి వస్తూ 'అసలు అందుకే ఇనిస్టిట్యూట్ కొన్నాడా' అనుకుంది.

నవ్వొచ్చింది సీతకి.

కొందరికి గులాబీపువ్వు తలలో తురుముకుంటే తృప్తి ఉంటుంది. కొందరికి దాన్ని చూస్తేనే ఆనందం కలుగుతుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments